

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **Vojenské lesy a statky ČR, s. p.**, IČ 00000205, se sídlem Pod Juliskou 1621/5 Praha 6, zastoupeného JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Slavíkova 23, Praha 2 proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství ČR** se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Povodí Vltavy, s. p.** se sídlem Holečkova 8, Praha 5, v řízení o žalobách proti rozhodnutím ministra zemědělství ze dne 29. 4. 2016, č.j. 23446/2016-MZE-12151 a ze dne 3. 5. 2016, 24543/2016-MZE-12151,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 29. 4. 2016, č.j. 23446/2016-MZE-12151 a ze dne 3. 5. 2016, č. j. 24543/2016-MZE-12151, se **z r u š u j í** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 22.456,-Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Ondřeje Tošnera, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 A 82/2016 se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 29. 4. 2016, č. j. 23446/2016-MZE-12151, jímž byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí ministerstva zemědělství ze dne 21. 12. 2015, č.j. 68829/2015-MZE-15112, kterým se ve výroku I. dle ustanovení § 48 odst. 2 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (dále jen „vodní zákon“) určuje správcem v tomto výroku uvedených drobných vodních toků (mj. Bochovského potoka) s účinností od 1. 1. 2016 Povodí Vltavy, státní podnik.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 A 83/2016 se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 3. 5. 2016, č. j. 24543/2016-MZE-12151, jímž byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí ministerstva zemědělství ze dne 22. 12. 2015, č.j. 68942/2015-MZE-15112, kterým se ve výroku I. podle ustanovení § 48 odst. 2 vodního zákona určuje správcem v tomto výroku uvedených drobných vodních toků (Jalový potok, Mourový potok, Červený potok, Rezerva, Trítubecký potok, Zlatý potok, Vlčí potok) s účinností od 1. 1. 2016 Povodí Vltavy, státní podnik a ve výroku II. se správcem uvedených vodních toků neurčuje žalobce.

Jelikož se obě výše uvedené podané žaloby týkají typově shodného předmětu řízení, neboť se jedná pouze o jiné drobné vodní toky ve stejném povodí, rozhodl Městský soud v Praze podle ust. § 39 odst. 1 s.ř.s. o spojení ke společnému projednání a rozhodnutí žalob, které spolu skutkově souvisejí a obsahují i takřka totožnou žalobní argumentaci. Nadále jsou obě žaloby vedeny pod sp. zn. 11 A 82/2016.

Žalobce v podaných žalobách nejprve namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, absenci řádného odůvodnění rozhodnutí a rovněž pro rozpor napadeného rozhodnutí s ustanovením § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). S odkazem na citované ustanovení § 48 odst. 2 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (dále jen „vodní zákon“) uvedl, že v případě, kdy správní orgán jednal o tom, který ze dvou státních podniků bude správcem uvedených drobných vodních toků, nejprve se musel zabývat tím, komu příslušné drobné vodní toky slouží nebo s čí činnostmi souvisejí. Vzhledem ke skutečnosti, že se správní orgány ani na jednom stupni těmito otázkami nezabývaly, nemohly následně dle názoru žalobce dojít k rozhodnutí vydanému v souladu se zákonem. K tomu žalobce doplnil, že obsahem diskreční pravomoci správního orgánu je rovněž jeho povinnost zabývat se všemi hledisky, které zákon jako kritéria takové úvahy stanoví a posléze dospět k přezkoumatelnému rozhodnutí. Této své povinnosti však dle názoru žalobce správní orgány nedostály, neboť zcela pominuly jak uvedená zákonná kritéria, tak skutečnosti, jimiž žalobce dovozoval jejich naplnění v konkrétním případě ve vztahu ke svěřenému danému vodnímu toku do své správy. Žalobce poukázal též na skutečnost, že z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, na základě jakých důkazů a úvah správní orgány dospěly ke svým závěrům, přičemž vadnost takového postupu správního orgánu a následnou nepřezkoumatelnost jím vydaných rozhodnutí podpořil judikaturou Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu.

Dále žalobce shodně v obou podaných žalobách namítal, že měl předmětné drobné vodní toky dlouhodobě ve své správě na základě smlouvy s Ministerstvem obrany. Tvzení žalovaného, že dosavadní faktický výkon správy daného vodního toku není relevantní, považuje žalobce za nepřijatelné, neboť právě tato skutečnost prokazuje jak odbornost a schopnost žalobce řádně dané vodní toky spravovat, tak i fakt, že dané vodní toky souvisí s činnostmi žalobce.

Žalobce poukázal opět v obou žalobách na skutečnost, že uvedené drobné vodní toky jsou součástí ekosystému lesů, kterým protékají, a je zcela nelogické, aby z území lesů kolem daných drobných vodních toků, spravovaných žalobcem, byly vyňaty předmětné vodní toky, které zcela nepochybně souvisí s činností žalobce na lesních a jiných pozemcích v povodí těchto drobných vodních toků. K tomu navíc žalobce uvedl, že žalovaný nesprávně posoudil jeho námitku o tom, že dané vodní toky tvoří nejen samotné vodní toky, ale i rybníky s nimi související.

Žalobce poukázal v obou žalobách též na skutečnost, že žalovaný k daným drobným vodním tokům přistupoval tak, jako by se jednalo o nové toky, jejichž správu je nutné svěřit určitému subjektu. Tak tomu však není, neboť předmětné drobné vodní toky byly dlouhodobě ve správě žalobce a nutnost rozhodnout o novém správci vyvstala pouze z důvodu zániku vojenského újezdu na tomto území.

Žalobce rovněž shodně v obou žalobách nesouhlasí s přístupem žalovaného, kdy žalovaný v rozhodnutí o rozkladu vyzdvihoval Povodí Vltavy státní podnik (dále jen „Povodí Vltavy“), s tím, že má k výkonu správy vodních toků nejlepší odborné, jakož i organizačně technické předpoklady. Žalovaný však již neuvedl, v čem spatřuje rozdíl mezi Povodím Vltavy a žalobcem, který tuto správu dlouhodobě vykonával bez závad, což zcela jistě prokazuje stejné odborné a organizačně technické předpoklady žalobce. Žalobce pak v souvislosti s tím poukázal na skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nikterak nezohlednil a rovněž nevypořádal žalobcem namítanou dlouhodobou a bezproblémovou správu vodního toku, což žalobce shledává závažnou vadou rozhodnutí v obou stupních. Tato tvrzení žalobce podpořil rozhodnutími Nejvyššího správního soudu. Žalobce se domnívá, že postavení jeho a Povodí Vltavy by mělo být rovné.

Kromě shodných námitek uplatněných v obou žalobách uplatnil žalobce v žalobě ve věci sp. zn. 11 A 83/2016 navíc námitku, v níž poukazoval na příkaz ministra zemědělství č. 18/2010 ze dne 17. 6. 2010, který se týkal správy vodních toků při transformaci Zemědělské vodohospodářské správy. Žalobce uvedl, že ačkoliv ministr zemědělství tuto námitku bagatelizoval s tím, že se tento pokyn týkal pouze konkrétního případu, toto tvrzení nemůže dle názoru žalobce obstát. Pokud bylo při tvorbě předmětného pokynu vyhodnoceno, že drobné vodní toky s více než 40% délky nebo rozsahu povodí v zalesněném území je žádoucí svěřit do správy osobě, která spravuje i dané lesy, není důvodu, proč by tato odborná úvaha neměla platit i v ostatních případech.

Žalobce ve věci sp. zn. 11 A 83/2016 také poukázal na skutečnost, že žalovaný opřel své rozhodnutí o nesvěření správy daných drobných vodních toků do rukou žalobce mimo jiné též o nesouhlasné stanovisko příslušného správce Povodí. Žalobce se domnívá, že žalovaný nadřadil stanovisko jednoho účastníka nad stanovisko účastníka druhého, a založil tím podstatnou vadu řízení. V souvislosti s tím poukázal na rovnost účastníků vyplývající jak z čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, tak z ustanovení § 7 odst. 1 správního řádu.

Žalovaný ve vyjádření k podaným žalobám nejprve uvedl, že žalobce nemůže žalobou podle ustanovení § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) napadnout rozhodnutí o zamítnutí žádosti o určení správcem drobného vodního toku, neboť tímto rozhodnutím se zjevně nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují jeho práva, a to s ohledem na skutečnost, že žalobce, ani žádný jiný subjekt, nemá právo být určen správcem drobného vodního toku. Nad rámec námítky nedostatku řízení uvedl důvody, proč nebylo možné žádostem žalobce vyhovět. Uvedl, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nejsou nepřezkoumatelná, neboť obsahují jasné vyjádření úvah, na základě kterých bylo vhodné ustanovit správcem daných drobných vodních toků státní podnik Povodí Vltavy. Na závěr žalovaný navrhl spojení žalob stejného žalobce, tedy žaloby sp. zn. 11 A 82/2016 a žaloby sp. zn. 11 A 83/2016.

Osoba zúčastněná na řízení k výzvě soudu oznámila, že v řízeních 11 A 82/2016 a 11 A 83/2016 bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení na straně žalovaného.

K podaným žalobám se vyjádřila tak, že vzhledem k ustanovení § 48 odst. 2 vodního zákona přešlo na nově určeného správce i právo hospodaření s vodními díly související s vodními toky, s pozemky pod těmito vodními díly a s pozemky tvořícími koryto těchto drobných vodních toků. Uvedla, že již nyní plní všechny související povinnosti, které jí v souvislosti s tím ukládá vodní zákon. K žalobě sp. zn. 11 A 82/2016 navíc uvedla, že v souvislosti s vydáním zákona č. 15/2015 Sb., o zrušení vojenského újezdu Brdy, o stanovení hranic vojenských újezdů, o změně hranic krajů a o změně souvisejících zákonů, došlo k sjednocení správy Bochovského potoka v celé jeho délce, což je považováno za žádoucí stav. Dle názoru osoby zúčastněné na řízení tuto skutečnost uznal i žalobce, když sám nepožádal o určení správcem tohoto drobného vodního toku. K žalobě sp. zn. 11 A 83/2016 uvedla, že předmětné drobné vodní toky jsou mimořádně významné pro povodí vodního toku Klabava, jehož správcem je právě Povodí Vltavy.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného zopakoval žalobní námitky. Navíc ve věci sp. zn. 11 A 82/2016 uvedl, že důvody, které uvedl žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, zcela absentují v napadeném rozhodnutí, a tudíž k takovému doplnění nelze přihlížet.

Soud projednal věc bez nařízení jednání, neboť žalovaný vyslovil souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání a žalobce k výzvě soudu nevyjádřil výslovný nesouhlas s tímto postupem. Má se tedy za to, že i on s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasil (ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Dne 14. 10. 2015 zaslaly Lesy České republiky, s.p. podnět a stanovisko k určení nebo zrušení správcem drobných vodních toků související se změnou území vojenských újezdů.

Dne 15. 10. 2015 zaslala Sekce rozvoje a plánování schopností Ministerstva obrany žalobci stanovisko, v němž jako současný správce drobných vodních toků na území zrušeného Vojenského újezdu Brdy, a na území, o které byly zmenšeny Vojenské újezdy Boletice, Březina, Libavá a Hradiště doporučil, aby žalobce na výše uvedených územích vykonával správu drobných vodních toků.

Dne 27. 10. 2015 podal žalobce u žalovaného žádost, v níž uvedl, že v důsledku zrušení Vojenského újezdu Brdy a zmenšení rozlohy zbývajících vojenských újezdů má zájem vykonávat správu vyjmenovaných drobných vodních toků. Mezi nimi bylo uvedeno předmětných sedm drobných vodních toků, konkrétně:

1. Jalový potok IDVT 10100860
2. Mourový potok IDVT 10250668
3. Červený potok IDVT 10100166
4. Rezerva IDVT 10273894
5. Třítrubecký potok IDVT 10256619
6. Zlatý potok IDVT 10250348
7. Vlčí potok IDVT 10263152.

Dne 29. 10. 2015 obdržel žalovaný rovněž podnět Povodí Vltavy pro určení správcem předmětných drobných vodních toků podle ustanovení § 48 odst. 2 vodního zákona.

Dne 3. 12. 2015 vydalo Ministerstvo zemědělství oznámení o zahájení vodoprávního řízení, zahájeného na základě žádosti žalobce ze dne 27. 10. 2015.

Na to reagovalo Povodí Vltavy dne 14. 12. 2015 stanoviskem, v němž nesouhlasilo s určením správy žalobce k těm drobným vodním tokům, u kterých žalobce ve své žádosti nepředložil stanovisko správce povodí. Povodí Vltavy rovněž nesouhlasilo s určením správy žalobce k výše uvedeným sedmi drobným vodním tokům, neboť u těchto drobných vodních toků požádalo o určení do své správy.

Dne 18. 12. 2015 vydal správní orgán I. stupně usnesení č. 68564/2015-MZE-15112, jímž vyloučil ze společného řízení jednotlivé otázky ve věci určení žalobce správcem předmětných sedmi drobných vodních toků. Důvodem byla skutečnost, že podnět ze strany Povodí Vltavy ze dne 29. 10. 2015 a žádost žalobce ze dne 27. 10. 2015 o určení správcem drobných vodních toků se v otázce předmětných sedmi drobných vodních toků týkaly shodného předmětu řízení.

Dne 18. 12. 2015 pak správní orgán z moci úřední usnesením č. j. 68728/2015-MZE-15112 spojil ve smyslu ustanovení § 140 odst. 1 správního řádu řízení o žádosti ve věci určení žalobce správcem a řízení vedené z moci úřední o určení státního podniku Povodí Vltavy správcem sedmi vodních toků, a to: Jalový potok (v celé délce toku), Mourový potok (v celé délce toku), Červený potok (od zrušené hranice vojenského újezdu v ř.km 20,774 po pramen), Rezerva (v celé délce toku), Třítrubecký potok (v celé délce toku), Zlatý potok (v celé délce toku), Vlčí potok (v celé délce toku) z důvodu, že zahájená řízení těchto dvou subjektů o určení správcem předmětných drobných vodních toků spolu v této části věcně souvisejí a týkají se téhož předmětu řízení.

Skutečnosti vyplývající ze správního spisu, které se týkají žaloby ve věci sp. zn. 11 A 83/2016:

Dne 22. 12. 2015 vydal správní orgán rozhodnutí č.j. 68942/2015-MZE-15112, jímž ve výroku I. rozhodl, že podle ustanovení § 48 odst. 2 vodního zákona v řízení vedeném z moci úřední se určuje s účinností od 1. ledna 2016 správcem předmětných sedmi drobných vodních toků státní podnik Povodí Vltavy. Ve výroku II. pak rozhodl, že se žalobce neurčuje správcem předmětných sedmi drobných vodních toků. V odůvodnění svého rozhodnutí nejprve správní orgán uvedl, že se zánikem správy drobných vodních toků na území vojenského újezdu pro ministerstvo obrany bylo nutné přistoupit k určení jejich správce ve smyslu ustanovení § 48 odst. 2 vodního zákona. O určení správcem drobných vodních toků pak požádal jak žalobce, tak Povodí Vltavy, přičemž státní podnik Povodí Vltavy uvedl, že předmětné drobné vodní toky chce převzít do správy zejména z důvodu, že se jedná o významné vodní toky ve vazbě na ochranu před povodněmi a suchem na dolním toku významného vodního toku Klabava. K tomu správní orgán uvedl, že státní podniky Povodí mají nejlepší předpoklady pro řádný výkon správy vodních toků, neboť právě k tomuto účelu byly zřízeny. Významná je i jeho úloha při správě povodí jako celku, spolupráce při plánování v oblasti vod, při protipovodňové ochraně a ochraně před suchem. Oproti tomu žalobce je subjektem spravujícím převážně majetek ve vlastnictví státu s právem hospodaření svěřeném Ministerstvu obrany, přičemž se jedná zejména o činnosti prováděné v rámci lesního hospodaření a rybníkářství. Druhotně je pak rovněž subjektem oprávněným na území vojenských újezdů spravovat drobné vodní toky. Dle správního orgánu je však nesporné, že k tomuto účelu nebyl žalobce zřízen. Správní orgán s odkazem na ustanovení § 48 odst. 2 vodního zákona dále uvedl, že z dosavadního na nového správce drobného vodního toku

přechází rovněž právo hospodaření k pozemkům s korytem takového vodního toku, vodní díla s takovým vodním tokem související a pozemky pod těmito vodními díly, pokud jsou tyto nemovitosti ve vlastnictví státu.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 7. 1. 2016 rozklad, v němž uvedl, že žalovaný nesprávně a v rozporu s právními předpisy rozhodl o tom, že správcem sedmi drobných vodních toků určil Povodí Vltavy. Dle názoru žalobce žalovaný nedostatečně posoudil skutkový stav, neboť nevzal v potaz novou situaci, vzniklou v důsledku přijetí zákona č. 15/2015 Sb., o zrušení vojenského újezdu Brdy, stanovení hranic vojenských újezdů a změna hranic krajů. Žalobce poukázal na nové znění zakladatelské listiny Vojenských lesů a statků ČR, s.p., která rozšířila oprávnění žalobce spravovat drobné vodní toky i mimo vojenské újezdy. Postavení žalobce a Povodí Vltavy je tedy rovné a skutečnost, že některé drobné vodní toky se nachází mimo vojenské újezdy, nemá na oprávnění žalobce být správcem takových vodních toků žádný vliv. Dále uvedl, že s předmětnými drobnými vodními toky navíc souvisejí i vodní díla, například soustava Padrtských rybníků, přičemž tyto nemovitosti souvisí s činností žalobce poskytující služby pro zemědělství, zahradnictví, rybníkářství, lesnictví a myslivost. Tyto nemovitosti jsou určeným majetkem žalobce podléhající zvláštnímu režimu danému zákonem č. 77/1997 Sb., o státním podniku, kdy jakékoliv nakládání s určeným majetkem podléhá souhlasu zakladatele žalobce, tedy ministerstvu obrany. Správní orgán však tuto skutečnost vůbec neposuzoval. Žalobce rovněž konstatoval, že správní orgán postupoval při rozhodování zcela nesystematicky, neboť v obdobných případech se rozhoduje tak, že drobné vodní toky s délkou či podílem povodí v území s lesnatostí nad 40% dává do správy těm subjektům, které mají oprávnění hospodařit s lesními pozemky (viz Metodický pokyn ministerstva zemědělství z roku 2010), teprve u zbývajících drobných vodních toků určí jako správce příslušné povodí. Žalobce v rozkladu poukázal na to, že lesnatost bývalého Vojenského újezdu Brdy činí více než 80%. Dále žalobce uvedl, že v Brdech hospodaří již od roku 1928 a s ohledem na znalosti místních podmínek, erudovanost zaměstnanců a materiální základnu je zárukou bezproblémového výkonu správy předmětných drobných vodních toků.

O podaném rozkladu rozhodl žalovaný ministr zemědělství dne 3. 5. 2016 rozhodnutím č.j. 24543/2016-MZE-12151 tak, že rozklad žalobce zamítl a rozhodnutí ministerstva zemědělství potvrdil. Své rozhodnutí odůvodnil tak, že po zániku oprávnění správy předmětných drobných vodních toků ze strany ministerstva obrany bylo namíste určit nového správce postupem podle ustanovení § 48 odst. 2 vodního zákona. K argumentu žalobce, že se při vydání rozhodnutí nepostupovalo podle metodického pokynu, žalovaný uvedl, že předmětný Metodický pokyn č. 1/2010 ze dne 26. 10. 2010, vydaný ve věci zveřejnění informace o transformaci Zemědělské hospodářské správy do státních podniků Povodí Vltavy, Povodí Labe, Povodí Ohře, Povodí Moravy, Povodí Odry a do státního podniku Lesy České republiky, byl aplikován pouze pro konkrétní situaci transformace uvedené organizační složky státu do státních podniků, které měly v roce 2010 v předmětu hospodaření správu drobných vodních toků.

Na výše uvedené rozhodnutí reagoval ministr obrany dne 30. 6. 2016 podnětem k přezkoumání rozhodnutí, v němž vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím o zamítnutí rozkladu žalobce. Poukázal na skutečnost, že se ministerstvo zemědělství nikterak nezabývalo odbornou způsobilostí státního podniku Vojenské lesy a statky ČR. Vzhledem ke skutečnosti, že byl žalobce stanoven správcem u většiny ostatních drobných vodních toků nacházejících se v dané lokalitě, porušil správní orgán zásadu legitimního očekávání a tudíž ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu. Dle ministra obrany došlo rozhodnutím správního orgánu i ke změně

práva hospodařit včetně změny práva hospodařit s pozemky, na nichž se nacházejí koryta vodních toků a dále i ke změně práva hospodařit s vodními díly souvisejícími s těmito vodními toky. Na závěr ministr obrany uvedl, že se žalovaný správní orgán nikterak nevypořádal s námitkou, že jím provedená správní úvaha představuje faktický zásah do práv ministerstva obrany jako zakladatele žalobce, který do něho předmětný majetek vložil, přičemž podle zákona 77/1997 Sb., o státním podniku, ve znění pozdějších předpisů, může takový majetek odejmout pouze zakladatel. Ministerstvo obrany je toho názoru, že s ním měl správní orgán jako se subjektem pověřeným výkonem funkce zakladatele předmětného státního podniku svůj postup alespoň konzultovat.

Skutečnosti vyplývající ze správního spisu, které se týkají žaloby ve věci sp. zn. 11 A 82/2016:

Dne 21. 12. 2015 vydal správní orgán rozhodnutí č. j. 68829/2015-MZE-15112, kterým určil podle ustanovení § 48 odst. 2 vodního zákona s účinností od 1. ledna 2016 správcem vymezených vodních toků Povodí Vltavy.

Žalobce podal dne 6. 1. 2015 rozklad proti výroku I. rozhodnutí, týkajícího se Bochovského potoka, v němž nesouhlasil s tím, že žalovaný nesprávně a v rozporu s právními předpisy určil správcem drobného vodního toku č. DVT 30, Bochovský potok, 1DVT č. 10261964, ČHP 1-11-02-0120-0-00, staničení správy v celé délce toku, Povodí Vltavy. Žalobce namítal, že správní orgán nesprávně posoudil skutkový stav. Dle jeho názoru nevzal v potaz novou situaci, vzniklou v důsledku přijetí zákona č. 15/2015 Sb., o zrušení vojenského újezdu Brdy, stanovení hranic vojenských újezdů a změna hranic krajů. Před účinností zákona správu drobných vodních toků vykonávalo ministerstvo obrany, přičemž fakticky ji na základě smlouvy vykonával právě žalobce. Smyslem zákona pak bylo pouze převést nemovitosti nacházející se v prostoru vojenských újezdů na dotčené územní samosprávné celky, nikoli jiným způsobem zasáhnout do práva hospodaření k pozemkům subjektů v resortu ministerstva obrany. Žalobce uvedl, že s předmětným drobným vodním tokem navíc souvisejí dvě vodní díla, a to Javorenský rybník a Kovářský rybník, přičemž tyto nemovitosti souvisí s činností žalobce poskytující služby pro zemědělství, zahradnictví, rybníkářství, lesnictví a myslivost. Navíc jsou tyto nemovitosti určeným majetkem žalobce podléhající zvláštnímu režimu danému zákonem č. 77/1997 Sb., o státním podniku. Správní orgán tyto skutečnosti však zcela opominul a bez dalšího rozhodl, že vodní díla včetně pozemků pod nimi ležících přechází na Povodí Vltavy.

O rozkladu rozhodl ministr zemědělství dne 29. 4. 2016 rozhodnutím č. j. 23446/2016-MZE-12151 tak, že rozklad zamítl a napadené rozhodnutí ministerstva zemědělství potvrdil. V odůvodnění pak uvedl ve shodě s prvostupňovým rozhodnutím, že bylo na místě určit správce předmětného drobného vodního toku postupem dle ustanovení § 48 odst. 2 vodního zákona. Žalobcova námitka, že fakticky byla na základě smlouvy s Ministerstvem obrany správa vykonávána právě žalobcem, není pro posouzení dané věci relevantní. Dle žalovaného faktický výkon správy předmětného drobného vodního toku na základě smlouvy uzavřené se správcem vodního toku, který je ke správě povolán zákonem, nezakládá jakýkoliv právní důvod, aby subjekt, který správu dosud „fakticky“ vykonával, ji vykonával i nadále. Nevýznamnou shledal i námitku spočívající v tvrzení, že napadeným rozhodnutím došlo k zásahu do vlastnického práva žalobce. V řízení vedeném podle ustanovení § 48 odst. 2 vodního zákona správní orgán nerozhoduje o vlastnictví. Uvedl, že dané nemovitosti nadále zůstávají ve vlastnictví České republiky. K námitce žalobce, že správní orgán nesprávně aplikoval ustanovení § 48 odst. 2 vodního zákona, když nezohlednil, že správcem vodního

toku má být určen ten subjekt, který má z drobného vodního toku prospěch, žalovaný uvedl, že toto kritérium není z jazykového hlediska v předmětné právní normě vyjádřeno. Z ustanovení pouze vyplývá, že správu drobného vodního toku je oprávněn vykonávat ten subjekt, jemuž vodní tok případně slouží. Přijetí tohoto argumentu žalobce by dle názoru žalovaného v zásadě znamenalo popření veřejného zájmu na řádné správě drobného vodního toku. Na závěr konstatoval, že Povodí Vltavy je z hlediska předmětu své činnosti určen k výkonu správy vodních toků a tudíž má k výkonu správy drobných vodních toků nejlepší odborné jakož i organizačně technické předpoklady.

Na uvedené rozhodnutí reagoval ministr obrany dne 30. 6. 2016 taktéž podnětem k přezkoumání rozhodnutí, totožným s podnětem uvedeným výše.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloby jsou důvodné.

Žalobce v podaných žalobách uplatnil dvě zásadní žalobní námitky. Jednak namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů, neboť se nezabýval tím, komu příslušné drobné vodní toky slouží nebo s čí činností souvisejí, a jednak, že správce předmětných drobných vodních toků byl určen v rozporu s ustanovením § 48 odst. 2 vodního zákona.

Při posouzení první žalobní námitky soud vycházel z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Z toho vyplývá povinnost správního orgánu uvést v odůvodnění rozhodnutí úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů, i to, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Například Nejvyšší správní soud v rozhodnutí sp. zn. 4 As 58/2005 uvedl, že *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (...).“*

Žalobce namítal rozpor s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu z důvodu, že správní orgány pominuly kritérium stanovení správcem drobných vodních toků vyplývající z ustanovení § 48 odst. 2 vodního zákona, tedy komu daný vodní tok souží nebo s koho činností souvisí. Uvedl, že z odůvodnění napadených rozhodnutí není zřejmé, jak správní orgán naplnění tohoto kritéria posoudil, z jakých skutkových okolností při tom vycházel a jaké závěry měl vzaty za nepochybně zjištěné. Vyslovení úsudku o těchto skutečnostech a posouzení jejich právního významu, jakož i jakými úvahami byl při jejich hodnocení veden, dle žalobce rovněž zcela chybí.

K tomu soud uvádí, že povinnost posuzovat toto kritérium z předmětného ustanovení nevyplývá. Žalobce je svou právní formou státním podnikem, přičemž předmětné kritérium je posuzováno pouze v případě fyzických a právnických osob, popřípadě organizačních složek

státu, nikoli však již státních podniků. Je tedy zřejmé, že žalovaný se touto podmínkou při svém rozhodování vůbec nemusel a ani neměl zabývat. V tomto bodě proto nelze rozhodnutí shledat nepřezkoumatelnými.

Městský soud v Praze je však povinen posuzovat nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí nejen v rozsahu žalobcem uplatněných námitek, ale posuzuje ji z úřední povinnosti. Ačkoliv nebyla nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí shledána ve vztahu k výše uvedené námitce žalobce, soud i přes to shledal obě napadená rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelnými.

Z rozhodnutí č.j. 68829/2015-MZE-15112 ze dne 21. 12. 2015 týkající se mimo jiné též Bochovského potoka je patrné, že se správní orgán I. stupně omezil na zcela obecné konstatování, že „vzhledem ke skutečnosti, že jsou dány veškeré předpoklady pro určení správcem drobných vodních toků v řízení z moci úřední a podklady jsou dostatečné k tomu, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro postup předepsaný v ustanovení § 48 odst. 2 vodního zákona, rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí“. V tomto případě tedy zcela zjevně absentuje jakékoliv odůvodnění rozhodnutí ze strany správního orgánu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, v němž uplatnil několik již výše zmíněných námitek. O rozkladu pak rozhodl ministr dne 29. 4. 2016 rozhodnutím č. j. 23446/2016-MZE-12151 tak, že rozklad zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Avšak ani v tomto rozhodnutí nejsou uvedeny podstatné argumenty, které vedly správní orgán k závěru, že Povodí Vltavy má lepší předpoklady k výkonu správy drobných vodních toků. Žalovaný se omezil pouze na obecné fráze a citování souvisejících ustanovení, avšak zcela chybí jakékoliv úvahy, které ho vedly k jeho závěrům. Je tedy zřejmé, že v tomto případě správní orgány obou stupňů zatížily svá rozhodnutí o vady spočívající v nedostatku důvodů.

Co se týká rozhodnutí správního orgánu I. stupně č.j. 68942/2015-MZE-15112 ze dne 22. 12. 2015, zde již správní orgán uvedl úvahy, které ho vedly k určení správce předmětných drobných vodních toků, když konstatoval, že správa vodních toků musí být vykonávána s co nejmenším nepříznivým dopadem na vodní a na vodu vázané ekosystémy, s ohledem na dosažení dobrého stavu vod, přičemž správci vodního toku plynou ze správy četné povinnosti. Dále uvedl, že řízení o určení správce drobného vodního toku je mimo určení z moci úřední státním podnikům Povodí, případně státnímu podniku Lesy ČR, vždy řízení návrhové, přičemž v z ustanovení § 48 odst. 2 vodního zákona vyplývá, že žadatel nemá na kladné vyřízení právní nárok. Poukázal na to, že v předmětném řízení vycházel převážně z podkladů státních podniků Povodí, neboť jsou speciálně zřízenými organizacemi za účelem správy vodních toků a povodí jako celku. Správní orgán vzal při svém rozhodování v potaz stanovisko správce povodí, a to zejména z důvodu jeho dlouhodobé znalosti místních poměrů. Konstatoval, že jako odborný státní subjekt v předmětné oblasti je při správních řízeních pro vodoprávní úřady jedním z odborných poradních subjektů. Na závěr správní orgán uvedl důvody pro určení státního podniku Povodí Vltavy správcem drobných vodních toků a naopak důvody pro nevyhovění žádosti žalobce. I proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, v němž uplatnil několik námitek. O rozkladu rozhodl žalovaný dne 3. 5. 2016 rozhodnutím č.j. 24543/2016-MZE-12151 tak, že rozklad zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Své rozhodnutí odůvodnil tak, že pro posouzení dané záležitosti není rozhodné, že žalobce doposud fakticky vykonával správu předmětných drobných vodních toků, stejně tak je irelevantní námitka žalobce spočívající v tvrzení, že rozhodnutím došlo k zásahu do vlastnického práva žalobce. K námitce neposouzení kritérií vyplývajících z ustanovení § 48 odst. 2 vodního zákona uvedl, že není povinen zkoumat, kdo má z daného drobného vodního

toku prospěch, tak, jak tvrdí žalobce. K argumentu žalobce, že správní orgán nepostupoval v souladu s dříve vydaným Metodickým pokynem č. 1/2010 ze dne 26. 10. 2010 uvedl, že tento pokyn byl vydán pouze pro konkrétní situaci a již nebyl dále nikdy aplikován. Na závěr uvedl, že Povodí Vltavy jakožto státní podnik určený k výkonu správy vodních toků má nepochybně nejlepší odborné, jakož i organizačně technické předpoklady. Ani z tohoto rozhodnutí není patrné, z jakého důvodu považuje ministr za vhodnějšího správce právě Povodí Vltavy. Soud považuje za nutné uvést, že úvahy, které žalovaný uvedl ve vyjádření k podaným žalobám, nemohou nahradit argumenty, které nebyly uvedeny v napadených rozhodnutích.

Kromě výše uvedených důvodů zakládajících nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí soud po přezkoumání obsahu rozhodnutí dospěl k závěru, že v obou rozhodnutích ministra zemědělství o rozkladu navíc zcela absentuje jakékoliv vypořádání se s žalobcem namítanou skutečností, že s dotčenými drobnými vodními toky souvisejí i vodní díla, která jsou určeným majetkem žalobce, podléhajícím zvláštnímu režimu danému zákonem č. 77/1997 Sb., o státním podniku, kdy jakékoliv nakládání s určeným majetkem podléhá souhlasu zakladatele Vojenských lesů a statků ČR, s. p., tedy ministerstva obrany. Tento souhlas nebyl v rámci správního řízení udělen, naopak z obsahu správního spisu je patrné, že ministerstvo obrany požadovalo, aby správcem drobných vodních toků byl určen žalobce. Z žalobami napadených rozhodnutí i rozhodnutí jim předcházejících je patrné, že touto skutečností se správní orgány vůbec nezabývaly, a to ani poté, co byla namítána žalobcem v podaných rozkladech.

Z hlediska přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je podstatné, aby se účastníkovi řízení dostalo odpovědi na všechny jeho otázky a námitky, které v průběhu řízení uváděl. Jak vyplývá též z četné judikatury správních soudů, například z rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 3. 2009, sp. zn. 22 Ca 87/2008, *„závěry správního orgánu uvedené v meritorním rozhodnutí musí být vyústěním jeho vlastní správní úvahy, neboť je to správní orgán, kterému je svěřena pravomoc vydat správní rozhodnutí, takže má zákonnou povinnost posoudit předložený návrh v mezích, které mu stanoví zákon, včetně vypořádání se se vznesenými námitkami jednotlivých účastníků řízení. je to správní orgán, od něhož se očekává odborné posouzení a odůvodnění rozhodnutí nejen v meritu věci, ale také ohledně jednotlivých dílčích námitek vznesených účastníky řízení.“* Žalobce výše zmíněnou námitku uplatnil v obou podaných rozkladech, přičemž správní orgán se v žádném v žalobami napadených rozhodnutích námitkou vůbec nezabýval. Z judikatury a rovněž z právní teorie vyplývá, že správní orgán je povinen i zcela zcestnou námitku či vyjádření odůvodnit alespoň tak, že nesouvisí s předmětem řízení. V tomto případě však žalovaný námitku žalobce zcela ignoroval. Nutno též podotknout, že součástí správního spisu jsou podněty ministra obrany ze dne 30. 6. 2016 k přezkumnému řízení týkající se shodné námítky, kterou uplatňoval žalobce v podaných rozkladech a která nebyla ani v jednom rozhodnutí žalovaným vypořádána. Městský soud i proto s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

Při posuzování druhé stěžejní žalobní námítky vycházel městský soud z ustanovení § 48 odst. 2 vodního zákona, podle kterého *„Správu drobných vodních toků nebo jejich ucelených úseků jsou oprávněny vykonávat obce, jejichž územím drobné vodní toky protékají, nebo fyzické nebo právnické osoby, popřípadě organizační složky státu, jimž drobné vodní toky slouží nebo s jejichž činností souvisejí, nebo státní podniky na základě určení Ministerstvem zemědělství. O určení správcem a zrušení správcem drobného vodního toku rozhoduje Ministerstvo zemědělství na základě žádosti; to neplatí v případě určení správcem*

nebo zrušení správcem drobného vodního toku organizační složkou státu nebo státní podnik, jehož předmětem podnikání nebo předmětem činnosti je správa drobných vodních toků. Současně s určením správcem organizační složku státu nebo státní podnik, přechází z dosavadního na nového správce drobného vodního toku právo hospodaření k pozemkům s korytem takového vodního toku, vodní díla s takovým vodním tokem související a pozemky pod těmito vodními díly, pokud jsou tyto nemovitosti ve vlastnictví státu.“

Žalobce v podané žalobě namítal, že se správní orgány ani v jednom stupni nezabývaly otázkou, komu dané drobné vodní toky slouží nebo s čí činností souvisejí.

Jak již soud uvedl v souvislosti s předchozí žalobní námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí, správní orgán se při určení správce drobných vodních toků otázkou, komu dané drobné vodní toky slouží, nebo s koho činností souvisejí, zabývat nemusel a ani neměl. Z výše citovaného ustanovení § 48 odst. 2 vodního zákona zcela jasně vyplývá, že otázka, komu drobné vodní toky slouží nebo s jejichž činností souvisejí, se s ohledem na jazykový výklad pojí pouze k fyzickým nebo právnickým osobám, popřípadě organizačním složkám státu. Žalobce je však svou právní formou státním podnikem, tudíž se na něj toto kritérium posuzování ze strany správního orgánu nevztahuje. Z předmětného ustanovení vyplývá, že státní podniky vykonávají správu drobného vodního toku pouze na základě určení ministerstvem zemědělství. Tato námitka žalobce je proto irelevantní a soud ji shledal nedůvodnou.

Žalobce v podané žalobě vyjádřil zásadní nesouhlas s přístupem žalovaného, který v průběhu řízení automaticky předpokládal správu předmětných drobných vodních toků ze strany Povodí Vltavy, aniž by bylo zřejmé, z jakých důvodů mu byla dána přednost před žalobcem. Přitom se žalobce domnívá, že postavení jeho a Povodí Vltavy, by mělo být rovné. Rovněž namítal, že měl předmětný drobný vodní tok dlouhodobě ve své správě na základě smlouvy s Ministerstvem obrany. Tvzení žalovaného, že dosavadní faktický výkon správy daného vodního toku není relevantní, považuje žalobce za nepřijatelné, neboť právě tato skutečnost prokazuje jak odbornost a schopnost žalobce řádně daný vodní tok spravovat, tak fakt, že daný vodní tok souvisí s činností žalobce.

Jak již soud výše uvedl, v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 21. 12. 2015, č.j. 68829/2015-MZE-15112 nejsou uvedeny důvody, na jejichž základě určil žalovaný správcem drobných vodních toků, mimo jiné též Bochovského potoka, právě Povodí Vltavy. Správní orgán se omezil pouze na zcela obecné konstatování, že jsou dány všechny předpoklady pro určení správcem předmětných drobných vodních toků v řízení z moci úřední a podklady jsou dostatečné k tomu, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Rovněž žalovaný správní orgán v rozhodnutí o rozkladu pouze obecně konstatoval, že Povodí Vltavy je jako zákonem zřízený státní podnik z hlediska předmětu své činnosti určen k výkonu správy vodních toků a tudíž má nejlepší odborné jakož i organizačně technické předpoklady.

V případě rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 22. 12. 2015, č.j. 68942/2015-MZE-15112 již správní orgán vymezil skutečnosti, na jejichž základě určil správcem předmětných drobných vodních toků právě Povodí Vltavy. Správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že státní podniky Povodí jsou zřízené za účelem správy vodních toků a provozu a údržby vodních děl ve vlastnictví státu, k nimž má právo hospodařit, dále že se jedná o subjekty s významnou úlohou například při zabezpečování ochrany před povodněmi jako správci vodních toků, správci povodí a vlastníci vodních děl, dále též při pořizování

plánů povodí, zjišťování a hodnocení stavu a jakosti povrchových a podzemních vod a v souvislosti s tím též vytváření podmínek pro šetrné účelné využívání vodních zdrojů. Správní orgán uvedl, že s ohledem na výše uvedené považuje státní podniky Povodí za subjekty s nejlepšími předpoklady pro řádný výkon správy vodních toků, neboť k tomuto účelu byly také zřízeny. Oproti žalobce je státním podnikem zřízeným zejména za účelem správy majetku ve vlastnictví státu, s právem hospodaření svěřeným Ministerstvu obrany, tedy majetek a nemovitosti na území vojenských újezdů, zahrnující hlavně činnosti prováděné v rámci lesního hospodaření a rybníkářství. Správa drobných vodních toků je až jeho druhotnou činností, k níž nebyl žalobce prioritně zřízen. Rovněž v rozhodnutí o rozkladu žalovaný správní orgán porovnával předpoklady obou státních podniků. Shodně spolu se správním orgánem I. stupně konstatoval, že předpokladem pro určení správcem drobných vodních toků není jen zajištění ochrany životního prostředí, vod a bezproblémová správa drobných vodních toků, ale v daném případě též možnost komplexního hodnocení a postupu při realizaci protipovodňové ochrany území v povodí významného vodního toku Klabava.

Soud považuje za nutné zdůraznit, že správní orgán při rozhodování zcela pominul fakt, že žalobce na daném území fakticky vykonával správu drobných vodních toků od roku 1928, tedy po dobu více jak 80 let, bez připomínek ze strany vodoprávního úřadu či Povodí Vltavy a je tudíž zřejmé, že je rovněž schopen zabezpečit řádné plnění všech povinností správce předmětných drobných vodních toků, včetně zajištění či spolupodílení se na plánování v oblasti vod, jakož i v ochraně před povodněmi a před suchem. Tuto činnost totiž po celou dobu řádně vykonával a důvody uvedené správním orgánem v odůvodnění napadených rozhodnutí soud považuje za zcela nedostatečné. Správní orgán se nikterak nevypořádal s námitkami žalobce, že vzhledem k dosavadní správě drobných vodních toků zcela nepochybně prokázal, že má rovněž veškeré předpoklady k tomu, aby správu drobných vodních toků mohl vykonávat dále.

Žalovaný ve svých rozhodnutích opakovaně uvádí, že faktický výkon správy drobných vodních toků ze strany žalobce není pro posouzení dané záležitosti relevantní, neboť faktický výkon správy předmětných vodních toků na podkladě smlouvy uzavřené se správcem drobného vodního toku povolaného ke správě zákonem nezakládá jakýkoliv právní důvod, aby subjekt, který správu „fakticky“ vykonával, ji vykonával i nadále. Soud si je vědom pravdivosti tohoto tvrzení, neboť na určení správcem drobného vodního toku skutečně subjekt nemá právní nárok, avšak skutečnost, že žalobce správu fakticky vykonával, svědčí o jeho schopnosti a způsobilosti spravovat dané drobné vodní toky. Proto by mělo být správním orgánem konkrétněji odůvodněno, v čem jsou spatřovány lepší odborné, jakož i organizačně technické předpoklady pro určení správcem předmětných drobných vodních toků Povodí Vltavy. Pouhé konstatování, že žalobce neoplývá dostatečnými odbornými a organizačně technickými předpoklady jako Povodí Vltavy za situace, kdy žalobce správu drobných vodních toků několik desítek let vykonával a tudíž je zcela očividné, že k této činnosti předpoklady má, neshledal soud dostačujícím. I tuto námitku proto soud shledal důvodnou.

Kromě shodných námitek uplatněných v obou žalobách žalobce uplatnil v žalobě podané pod sp. zn. 11 A 83/2016 navíc námitku, v níž poukazoval na příkaz ministra zemědělství č. 18/2010 ze dne 17. 6. 2010, který se týkal správy vodních toků při transformaci Zemědělské vodohospodářské správy. Žalobce uvedl, že ačkoliv ministr zemědělství tuto námitku bagatelizoval s tím, že se tento pokyn týkal pouze konkrétního případu, toto tvrzení nemůže dle názoru žalobce obstát. Pokud bylo při tvorbě předmětného pokynu vyhodnoceno, že drobné vodní toky s více než 40% délky nebo rozsahu povodí v zalesněném území je žádoucí svěřit do správy osobě, která spravuje i dané lesy, není důvodu, proč by tato odborná

úvaha neměla platit i v ostatních případech. Mimo to žalobce rovněž namítal (v tomto případě v obou podaných žalobách), že uvedené vodní toky jsou součástí ekosystému lesů, kterými protékají, a tudíž je zcela nelogické, aby z území lesů kolem daných vodních toků, spravovaných žalobcem, byly vyňaty předmětné vodní toky, které zcela nepochybně souvisí s činností žalobce na lesních a jiných pozemcích v povodí těchto drobných vodních toků.

Z ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu vyplývá, že „*Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly důvodné rozdíly.*“ Princip vyplývající z výše citovaného ustanovení představuje tendenci k precedentnímu systému. Rovněž Ústavní soud ve svém rozhodnutí IV. ÚS 690/2001 uvedl, že „*Ke znakům právního státu a mezi jeho základní hodnoty patří neoddělitelně princip právní jistoty, jehož nepominutelným prvkem je nejen předvídatelnost práva, nýbrž i legitimní předvídatelnost postupů orgánů veřejné moci.*“

Žalobce v podané žalobě namítal, že správní orgán již v minulosti určil v souvislosti s transformací Zemědělské vodohospodářské správy správcem drobných vodních toků Lesy České republiky, s.p., a to na základě skutečnosti, že drobné vodní toky s délkou anebo podílem povodí v území s lesnatostí nad 40 % by měly být dány do správy subjektům, které kromě správy vodních toků mají též oprávnění hospodařit s lesními pozemky, teprve u zbylých vodních toků se určuje jako správce příslušné povodí. K tomu žalobce dodal, že lesnatost bývalého Vojenského újezdu Brdy přitom činí více než 80%, přičemž k lesním pozemkům a k pozemkům určeným k plnění funkce lesa včetně dalších pozemků v předmětném území má právo hospodařit žalobce. Z tohoto pohledu dle názoru žalobce rozhodnutí vybočuje z ustálené praxe správního orgánu a nenaplnuje zásadu uvedenou v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.

Na to reagoval žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentem, že předmětný Metodický pokyn č. 1/2010 ze dne 26. 10. 2010, vydaný ve věci zveřejnění informace o transformaci Zemědělské vodohospodářské správy do státních podniků Povodí Vltavy, Povodí Labe, Povodí Ohře, Povodí Moravy, Povodí Odry a do státního podniku Lesy České republiky byl aplikován pouze na jediný konkrétní případ, a to na zmíněnou transformaci organizační složky státu do státních podniků, které měly v roce 2010 v předmětu hospodaření výkon správy drobných vodních toků.

Soud si je vědom skutečnosti, že předmětný pokyn byl vydán pouze pro konkrétní situaci a již nikdy poté nebyl znovu aplikován, avšak žalovaný se nikterak nevypořádal s námitkou žalobce, kdy namítal, že rozhodnutí správního orgánu vybočuje z jeho ustálené praxe. Komentář k ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu uvádí, že „*Význam zde má skutečnost, že je v tomto ustanovení použito jednotného čísla („správní orgán“ dbá), protože vzhledem k neexistenci sbírky nebo společné evidence rozhodnutí správních orgánů by nebylo možné brát při rozhodování v úvahu veškerou rozhodovací praxi jiných správních orgánů. V rámci jednoho správního orgánu by ovšem nemělo docházet v podobných případech k neodůvodněným rozdílům v aplikaci práva.*“

Pokud se správní orgán od své ustálené praxe chtěl odchýlit či tento případ je skutkově odlišný od případu transformace Zemědělské vodohospodářské správy, byl povinen v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu vypořádat žalobcovu námitku a rozdíly jasně a konkrétně vymezit. Pouhé konstatování žalovaného, že výše uvedený pokyn byl vydán pouze pro konkrétní situaci a již znovu nebyl aplikován, je zcela nedostačující. Proto soud dospěl

k závěru, že rozhodnutí ze dne 3. 5. 2016 je nepřezkoumatelné i z tohoto důvodu, což je další důvod pro jeho zrušení.

Žalobce ve věci sp. zn. 11 A 83/2016 navíc poukázal na skutečnost, že žalovaný opřel své rozhodnutí o nesvěření správy daných drobných vodních toků do rukou žalobce mimo jiné též o nesouhlasné stanovisko příslušného správce Povodí. Žalobce se domnívá, že tak žalovaný nadřadil stanovisko jednoho účastníka nad stanovisko účastníka druhého, a tak založil podstatnou vadu řízení. V souvislosti s tím poukázal na rovnost účastníků vyplývající jak z čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, tak z ustanovení § 7 odst. 1 správního řádu.

Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že správní orgán při svém rozhodování o určení správce drobných vodních toků skutečně uvedl, že stanovisko Povodí Vltavy považuje za důležitý podklad, který má velký vliv na jeho rozhodovací činnost. Zároveň však v odůvodnění uvedl, že ačkoliv toto stanovisko není pro rozhodnutí ve věci závazné, správní orgán jej považuje za důležitý zejména z důvodu, že z pozice správce povodí a tudíž i dlouhodobé znalosti místních poměrů je Povodí Vltavy schopno odborně zhodnotit případná rizika a nejistoty v případě vyhovění žádosti. Dále správní orgán uvedl, že správce povodí jakožto odborný státní subjekt zřízený převážně za účelem řádného plnění povinností spočívajících v ochraně před povodněmi, plánování v oblasti vod a hospodárného využívání vod, je pro vodoprávní úřady při správních řízeních jedním z odborných poradních subjektů, a to i s ohledem na znění ustanovení § 54 odst. 3 a 4 vodního zákona.

Ze správního spisu je soud zjistil, že součástí žádosti žalobce o určení správcem drobných vodních toků byly kromě nesouhlasného stanoviska správce povodí i dvě stanoviska, a to stanovisko stávajícího správce drobného vodního toku – souhrnné stanovisko Ministerstva obrany a vyjádření místně příslušného vodoprávního úřadu, která svěřením předmětných drobných vodních toků do správy žalobce podporovala.

Podle ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, „*Pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.*“ Výše citované ustanovení je vyjádřením zásady volného hodnocení důkazů správního orgánu, přičemž stanoví, že správní orgán při své rozhodovací činnosti hodnotí důkazy podle své úvahy a ve vzájemné souvislosti. Je tedy na správním orgánu, aby uvážil, ke kterým podkladům se při rozhodování ve věci přichýlil, které důkazy odmítl a proč. Z rozhodnutí je ale zřejmé, že správní orgán upřednostnil nesouhlasné stanovisko Povodí Vltavy, což odůvodnil tím, že s ohledem na ustanovení § 54 odst. 3 a 4 vodního zákona jedná o odborný poradní subjekt, který pravidelně poskytuje mimo jiné v rámci své činnosti též stanoviska správce povodí v oblasti vod. Již se však nevypořádal s tím, že přílohou žádosti byla i stanoviska, která byla ve vztahu k určení žalobce správcem drobných vodních toků souhlasná. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný skutečně posuzoval pouze nesouhlasné stanovisko správce povodí, aniž by vzal v potaz další stanoviska, která byla rovněž přílohou žádosti žalobci. Soud považuje za nutné zdůraznit též skutečnost, že ono nesouhlasné stanovisko bylo vydáno subjektem, který je nejen správcem povodí, ale v této věci též zainteresovaným účastníkem daného řízení. Tuto námitku tudíž shledal soud rovněž důvodnou.

Vzhledem ke shora uvedenému dospěl soud k závěru, že žaloba byla podána důvodně a zrušil napadená rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů

rozhodnutí. Současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

Žalobce měl se svými žalobami úspěch, a proto mu náleží náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, za 2 x 2 úkony právní služby po 3 100,- Kč (příprava a převzetí věci, žaloby) a 2 x 2 režijní paušály po 300,- Kč. K tomu je nutné připočítat daň z přidané hodnoty ve výši 21% z této částky, neboť zástupce žalobce osvědčil před soudem, že je plátcem této daně, která v dané věci činí 2856,- Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2 x 3.000,- Kč. Soud tedy přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 22.456,- Kč.

Pokud jde o náklady řízení osoby zúčastněné na řízení, soud dospěl k závěru, že v dané věci nejsou dány předpoklady pro rozhodnutí soudu o jejich náhradě. Podle ustanovení § 60 odst.5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, kterou jí soud uložil. V posuzované věci soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost v řízení nestanovil, pouze jí dal možnost uplatnit v probíhajícím řízení její právo.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. ledna 2018

JUDr. Hana V e b e r o v á v. r.
předsedkyně senátu